

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3307/2566

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นาง ศ.โจทก์ร่วม นาย ข.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 219 ตี, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงฯ มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 172, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 23, ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.วิ.พ. มาตรา 225, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้อง ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทน ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาไม่เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทน แต่ยังพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้อง คำพิพากษาศาลอุทธรณ์จึงเป็นพิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้น มิใช่พิพากษากลับ จึงห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 219 ตี ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงฯ มาตรา 4 ที่จำเลยฎีกาขอให้รื้อการกำหนดโทษหรือรื้อการลงโทษจำคุก เป็นฎีกาโต้แย้งดุลพินิจในการลงโทษของศาล จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว ทั้งเป็นกรณีที่ไม้อาจรับรองให้ฎีกาข้อเท็จจริงได้ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 172 จำเลยให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยานโจทก์ จำเลยขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพ ระหว่างพิจารณา นาง ศ.ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์โดยอ้างว่าเป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของนาย ข. และเป็นผู้เสียหาย ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 172 (เดิม) จำคุก 2 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 เดือน พิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดีและคำแถลงประกอบคำรับสารภาพของจำเลย ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยได้รับโทษจำคุกมาก่อน จึงให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทนมีกำหนด 1 เดือน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 23 โจทก์ร่วมและจำเลยอุทธรณ์ โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้โจทก์ร่วมอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นโทษกักขัง นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกว่า คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ที่จำเลยฎีกาว่า ศาลชั้นต้นนัดฟังคำพิพากษาศาลอุทธรณ์วันที่ 10 พฤศจิกายน 2564 แต่ศาลอุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ 2 พฤศจิกายน 2564 ถึงศาลชั้นต้นขอเลื่อนนัดฟังคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ออกไปเป็นวันที่ 26 มกราคม 2565 แต่เมื่อถึงวันดังกล่าวศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ฉบับลงวันที่ 29 ตุลาคม 2564 ให้คู่ความฟัง แสดงว่าคำพิพากษาศาลอุทธรณ์จัดทำขึ้น 2 ฉบับ คือ ฉบับแรกลงวันที่ 29 ตุลาคม 2564 กับอีกฉบับหนึ่งที่จัดทำขึ้นภายหลังคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ฉบับแรก แต่เลือกใช้ฉบับลงวันที่ 29 ตุลาคม 2564 คำพิพากษาศาลอุทธรณ์จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น เห็นว่า แม้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ลงวันที่ 29 ตุลาคม 2564 แต่มิได้หมายความว่าคำพิพากษาศาลอุทธรณ์จะเสร็จสิ้นสมบูรณ์พร้อมที่จะส่งไปให้

ศาลชั้นต้นอ่าน เพราะต้องมีกระบวนการจัดพิมพ์และตรวจสอบความถูกต้องเป็นขั้นตอนเพื่อให้เกิดความเรียบร้อยสมบูรณ์ก่อนอ่าน จนเป็นเหตุให้ศาลอุทธรณ์ไม่อาจส่งคำพิพากษาไปให้ศาลชั้นต้นอ่านได้ทันในวันที่ 10 พฤศจิกายน 2564 มีได้หมายความว่าศาลอุทธรณ์จัดทำคำพิพากษาขึ้น 2 ฉบับ ดังที่จำเลยเข้าใจ เมื่อคำพิพากษาศาลอุทธรณ์เรียบร้อยแล้วเสร็จ และส่งไปให้ศาลชั้นต้นอ่านให้คู่ความฟังในวันที่ 26 มกราคม 2565 ตามกำหนดนัดใหม่ ถือได้ว่าคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปว่า คำฟ้องของโจทก์ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) หรือไม่ เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยข้อหาแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 172 และโจทก์บรรยายฟ้องไว้โดยชัดแจ้งแล้วว่า จำเลยแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาแก่พนักงานสอบสวนในคดีความผิดฐานร่วมกันปลอมและใช้เอกสารสิทธิปลอมโดยประการที่น่าจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน ร่วมกันลักทรัพย์และรับของโจร และร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนเพื่อจะเอาหรือเอาไว้ซึ่งผลประโยชน์อันเกิดแต่การที่ตนได้กระทำความผิดอื่น เพื่อปกปิดความผิดอื่นของตน หรือเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดอื่นที่ตนได้กระทำ เป็นการบรรยายฟ้องให้เห็นถึงการกระทำและเจตนาของจำเลยจำเลยเจตนาแจ้งข้อความอันเป็นเท็จในสาระข้อสำคัญแห่งคดีในชั้นสอบสวนว่า วันที่ 26 มิถุนายน 2558 จำเลยขับรถยนต์ออกมาจากสนามกอล์ฟ ล. เวลา 20.49 นาฬิกา ความจริงแล้วจำเลยขับรถยนต์ออกจากสนามกอล์ฟ เวลา 20.11 นาฬิกา เพื่อช่วยเหลือพันตำรวจโท บ. ซึ่งเป็นผู้ต้องหาคดีดังกล่าว อันถือได้ว่าเป็นการบรรยายฟ้องครบองค์ประกอบแห่งความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 172 แล้ว ส่วนข้ออ้างต่าง ๆ ของจำเลยในฎีกามีใช้องค์ประกอบความผิดอันต้องบรรยายมาในฟ้อง ฟ้องของโจทก์จึงชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) แล้ว หากใช้เป็นฟ้องเคลือบคลุมดังที่จำเลยฎีกาไม่ ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ที่จำเลยฎีกาว่า การสอบสวนไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะพนักงานสอบสวนเรียกสอบสวนจำเลยในฐานะผู้ต้องหา แต่พนักงานสอบสวนไม่แจ้งสิทธิของผู้ต้องหาให้จำเลยทราบ หรือพนักงานสอบสวนหลอกล่อให้จำเลยกระทำความผิด และจำเลยให้การรับสารภาพโดยผิดพลาดคลาดเคลื่อนเพราะสำคัญผิด ความจริงจำเลยมิได้มีเจตนากระทำความผิด ถือว่าจำเลยให้การปฏิเสธฟ้องโจทก์นั้น เห็นว่า ในวันที่ 1 ธันวาคม 2563 ซึ่งเป็นวันนัดสืบพยานโจทก์ ศาลชั้นต้นได้อ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟังต่อหน้าจำเลยภายหลังจำเลยมีทนายความแล้ว จำเลยขอถอนคำให้การเดิมที่ปฏิเสธและให้การใหม่เป็นรับสารภาพตามฟ้อง โดยมิได้หยิบยกข้อเท็จจริงเรื่องการสอบสวนหรือข้อเท็จจริงอื่น ๆ ดังที่อ้างมาในฎีกาขึ้นปฏิเสธความรับผิดชอบแต่อย่างใด ถือว่าจำเลยให้การรับสารภาพด้วยความสมัครใจ จึงต้องฟังว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้อง ข้อเท็จจริงที่จำเลยยกขึ้นอ้างในฎีกา นอกจากเป็นข้อเท็จจริงที่ยกขึ้นใหม่ในชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกาแล้วยังขัดกับคำให้การรับสารภาพของจำเลยจึงเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ส่วนที่จำเลยฎีกาขอให้รื้อการกำหนดโทษหรือรื้อการลงโทษจำคุกนั้น เห็นว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้อง ลงโทษจำคุก 2 เดือน ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 เดือน เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทน การที่ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาไม่เปลี่ยนโทษจำคุกเป็น

กักขังแทนนั้น ศาลอุทธรณ์ยังพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้องโจทก์อยู่เพียงแต่ลงโทษ
แตกต่างไปจากศาลชั้นต้นเท่านั้น คำพิพากษาศาลอุทธรณ์จึงเป็นเพียงการพิพากษาแก้
คำพิพากษาศาลชั้นต้น มิใช่พิพากษากลับ จึงห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 219 ตรีประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวง
และวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 ที่จำเลยฎีกาขอให้รื้อการกำหนด
โทษหรือรื้อการลงโทษจำคุก เป็นฎีกาโต้แย้งดุลพินิจในการลงโทษของศาล จึงเป็นฎีกาในปัญหา
ข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว ทั้งเป็นกรณีที่ไม่อาจรับรองให้
ฎีกาข้อเท็จจริงได้ ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัยให้เช่นกัน พิพากษายืน

องค์คณะ

อดิศักดิ์ ตันติวงษ์ · กัมปนาท วงษ์นรา · นพรัตน์ ชลวิทย์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3307/2566>